

Sinh Nhật Thích Bánh Bao

Contents

Sinh Nhật Thích Bánh Bao	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7

Sinh Nhật Thích Bánh Bao

Giới thiệu

Thể loại: Thích Cổ đồng nghiệp, ngắn, hàiEditor: Mặc ThủySáng sớm, vạn vật cũng còn đắm chìm ở một mảnh thân nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sinh-nhat-thich-banh-bao>

1. Chương 1

Sáng sớm, vạn vật cũng còn đắm chìm ở một mảnh thân nhiên sương trắng, trong không khí lộ ra một cổ mùi hương thơm ngát, thâm hút một hơi, cũng khiến người cảm thấy vô cùng vui vẻ thoải mái! Trên đường vắng vắng thanh âm của các tiểu thương, thanh âm cò kè mặc cả thanh của kẻ mua người bán trên phố đánh dấu một ngày mới lại bắt đầu nhưng, ồn ào lại quen thuộc đến mức khiến người ta thấy thân thiết. Thành Biện Kinh cũng không ngoại lệ, lúc này trên đường đã là kẻ đến người đi, đặc biệt sáng nay Biện Kinh đệ nhất đại lâu — Kim Phong Tể Vũ lâu, cao thấp người hầu từ sớm đã rất bận rộn, mỗi người mặt mang tươi cười, đồ ăn mua so với ngày thường nhiều hơn, không khí so với ngày thường cũng náo nhiệt hơn. Bởi vì, hôm nay chính là sinh nhật của lâu chủ. Vị lâu chủ này, nói lớn không lớn, bởi vì không phải vương tôn công tử gì, nói nhỏ cũng không nhỏ, bởi vì hắn là thành Biện Kinh đệ nhất đại lâu, nắm giữ Đại Tổng kinh tế mạch máu, giang hồ lớn nhỏ bang phái đều phải kính ba phần Kim Phong Tể Vũ lâu lâu chủ, mà vị lâu chủ này năm đó cũng là biên quan kháng liêu nhất đại anh hùng, danh chấn giang hồ đại hiệp — Cửu Hiên Thần Long Thích Thiệu Thương. Cho nên, người đến tặng lễ đương nhiên cũng nhiều, không khí đương nhiên cũng không khỏi náo nhiệt.

Mà lúc này tại phòng ngủ của lâu chủ ——

Mông lung nắng sớm xuyên thấu qua màn cửa sổ trắng nõn linh chiếu vào trong một căn đặc biệt thanh nhã phòng ngủ, trong không khí lộ ra thân nhiên ấm hương, màn treo mềm mại rủ xuống ở bên cạnh, theo mắt một chút, tia nắng có thể thấy được hai cái thân ảnh đang dựa không dứt.

“Ngô ngô... Không...”

Ở trên một chiếc giường lớn có thể cất chứa ba bốn người, thân mình tuyết trắng bị đặt ở dưới một thân thể cường tráng màu đồng cổ đang không ngừng vận vẹo, hai tay dùng sức đánh vào cái lưng rộng lớn của kẻ kia, nuốn khúc tóc dài như mây theo hai bên trái phải xõa ra đung đưa, cố gắng nghĩ muốn đẩy ra cái người đang áp ở trên, giầy dựa khiến cho da thịt tái nhợt hiện lên một đoàn phấn hồng xinh đẹp, trong suốt mồ hôi ở mông lưng nắng sớm phản chiếu ánh sáng khiến cho làn da trắng trơn tru càng trở nên trong suốt.

“Tích Triều, người thật đẹp...” Tuyết không để ý đến những cú đâm thi nhau dội lên lưng mình, cái tên đang ở mặt trên nhanh chóng đem nội y trắng thuần của mỹ nhân lập xả hỗn độn, hàm răng trắng bóng nhẹ nhàng cắn vào hạt châu đỏ tươi mềm mại nổi bật giữa bộ ngực tể bạch non mịn, hai tay cũng không quên ở trên thân thể mãi cảm không ngừng vuốt ve, cuối cùng dọc theo phần bụng bằng phẳng mà tham nhập vào trong tiết khớp..

“Không... Tay phóng... Khai... Thích... Thiếu... Ngô ngô...” Dùng sức đẩy a đẩy — nam nhân chết tiệt lại nặng như vậy!

“Tích Triều, người thực không nghe lời, nên phạt! Ngô... Thực ngọt...” Một hơi ngậm vào cái miệng nhỏ nhắn không nghe lời.

“Ngô... Ân...” giầy dựa biến thành ngọt nị rên rỉ.

“Tích Triều, làm cho ta làm đi!” Thật lâu sau, tên mặt dày rốt cục buông ra tiểu mỹ nhân bị hôn đến thất vọng bất tổ không ngừng thở dốc mềm mại tựa vào trong lòng ngực của mình, hai mắt sáng trong suốt nhìn người dưới thân đôi mắt trong suốt nửa khép nửa mở, lang thảo ở trong chăn lại càng không ngừng ở trên làn da trắng mềm như tơ lụa sờ soạng.

“Người này là dã thú sao, tối hôm qua làm còn chưa đủ? Người nếu không buông tay, cả đời này cũng đừng nghĩ đụng đến ta!” Mới nãy vẫn là lệ quang oán oán thu thủy con người, trong khoảnh khắc lại bắn ra kỳ hàn băng tiễn.

“Không cần a Tích Triều, ta buông là được!” Thích Thiếu Thương trong lòng hoảng hốt, phút chốc rút tay ra, Tích Triều bình thường đều nói được thì làm được.

“Đại sáng sớm người phát cái gì xuân!” (- Tiểu mỹ nhân à, ai ở gần người cũng đều phát xuân hết a)

“Kia... Tích Triều, ta giúp người mặc quần áo đi...” Bất quá một lát, lang thảo lại đuổi tới.

Cuối cùng, chỉ nghe thấy “Phanh phanh ” hai tiếng, chỉ thấy kinh tài tuyệt thế mỹ hoặc tươi đẹp Cố đại mỹ nhân một cước đem anh minh thần võ Thích đại lâu chủ đạp xuống giường. Không kiên nhẫn thanh âm ở đằng sau vang lên:

“Đều nói từ bỏ, chính là không nghe!” (- lì quá)

Đây là phương thức rời giường yêu thích của Thích đại lâu chủ a, nhìn quen không trách, nhìn quen không trách! Hân

~Ăn mặc chỉnh tề xong, Thích Thiếu Thương lại lộn trở lại phòng ngủ, Cố Tích Triều đã lại đi vào giấc ngủ, mái tóc đen cuộn lại, nhất tiết như nước, thân mình khóa lại bên trong tấm chăn thật dày, một bàn tay bạch ngọc bị lộ ra ngoài, lòng bàn tay hướng về phía trước, một ít tóc tơ còn dấn ở bên tay. Từ sau sự kiện Nghịch Thủy Hàn, thương thế trên người Tích Triều chuyển biến tốt lắm, chính là thân thể có làm sao cũng không thể khôi phục được giống như trước đây, lại thực dễ dàng liền bị phong hàn nhập thể, còn đặc biệt hay ngủ.

Loan hạ thân, nhẹ nhàng đem tay hân bỏ vào trong chăn, lại ghé vào lỗ tai hân nhẹ nhàng nói:

“Tích Triều, người có biết hôm nay là ngày gì không? ”

2. Chương 2

Dương quang ẩm áp hiển hoi giữa đông chiếu vào da thịt trắng nõn, vẽ phác ra khuôn mặt thanh nhã nhu hòa, Cố Tích Triều miễn cưỡng ý ở cửa sổ, quyển sách trên tay đã lâu không có lật qua tờ mới. Tâm tư sớm lại bay tới ngoài xa ngàn dặm (kỳ thật cũng là ngay tại xó xỉnh nào đó trong tòa lâu này thôi), nhớ tới cái tên da mặt dày kia, luôn phải ném đi ném lại tư vị bị hấn đá xuống giường, Cố Tích Triều buồn cười, đôi môi duyên dáng khẽ nhếch, kỳ thật hẳn cũng không có ý định đối xử với Thích Thiếu Thương như vậy, mỗi một lần cùng hấn thân thiết quả thực là hết sức thoải mái. Chính là sáng sớm hôm sau luôn luôn bị một như vậy, hơn nữa xương sống thắt lưng lại đau, thật sự không có biện pháp tiếp tục cùng hấn làm. Lại nhớ tới cặp mắt to tinh tinh lợm lợm kia, không nghĩ tới một đại nam nhân đã gần ấy tuổi, còn luôn thích dùng ánh mắt đáng thương hề hề như con chó nhỏ nhìn người ta, thật sự là làm cho người ta vừa tức vừa buồn cười. Trầm tư một chút, môi lại hướng về phía trước câu lên, có lẽ, một ngày nào đó tâm tình của y đặc biệt tốt, tái tiện nghi hấn một chút cũng được.

Mới vừa lấy lại tinh thần, chợt nghe đến ngoài cửa sổ dưới lầu một trận ồn ào, nhìn đi xuống, nguyên lai là mấy người tôi tớ mang một vài thứ đi qua vừa đi vừa nói chuyện huyền thuyên:

“Đã lâu không náo nhiệt như vậy, mấy người tặng lễ cũng thật nhiều!” Tôi tớ Giáp nói.

“ Đúng vậy a, nghe nói hôm nay có rất nhiều đại nhân vật đến, cuối cùng có thể kiến thức được một chút.” Tôi tớ Ất nói.

“Hôm nay là sinh nhật của lâu chủ chúng ta, lâu chủ như thế nào thì năm đó cũng là Cửu Hiện Thần Long đại anh hùng danh chấn nhất phương, đương nhiên nhận thức rất nhiều đại nhân vật.” Tôi tớ Bính.

.....

Tiếng bước chân dần dần đi xa, người đang lắng nghe khẽ vươn một bàn tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng chậm chạp vuốt ve lọn tóc rũ ở trước ngực, thủy mâu đen như mực nhìn về phía xa xa.

“Nguyên lai hôm nay là sinh nhật của hấn ...”

3. Chương 3

Kim Phong Tế Vũ lâu, thư phòng Lâu chủ

“Bẩm báo lâu chủ, thần Hầu phủ, thần thông Hầu phủ, Lục Phân bán đường cùng các đại môn phái đều phái người đưa tới hạ lễ, đây là danh sách hạ lễ nhận được, thỉnh lâu chủ xem qua.” Tổng quản Dương Vô Tà đi vào thư phòng, hai tay đưa lên một quyển sổ sách.

“Còn có tướng quân phủ Hách Liên công tử cùng Tứ thành chủ cũng phái người đưa tới hạ lễ, cũng truyền lời nói rằng bọn họ sẽ đến đây sớm thôi.”

“Tốt, Dương tổng quản, vất vả cho người.” tiếng nói trầm thấp hùng hậu phát ra từ đằng sau đồng công văn chồng chất trên bàn. (bánh bao, người thật sự là vất vả, sinh nhật mà cũng phải làm công T T)

“Lâu chủ khách khí, nếu như không có chuyện gì phân phó, thuộc hạ cáo lui!” Dương tổng quản cũng là một người bề bộn nhiều việc a.

Dương Vô Tà sau khi rời khỏi, vẫn vui đầu làm công Thích Thiếu Thương liền lâm vào trầm tư.

Hồng lệ cũng tặng lễ vật đến đây, không biết Tích Triều hội đưa ta cái gì? Là một bầu rượu hay một lọ dược đây? Hay là cho ta làm một bàn thức ăn ngon? Đương nhiên, nếu có thể “Lấy thân báo đáp” liền càng hoàn mỹ! Chính là... Cũng không biết hấn có hay không biết hôm nay là sinh nhật của ta, hấn nha, trừ bỏ sách thuốc, cái gì đều không có hứng thú biết, cái gì đều không quan tâm... Ai...

Không nghĩ không nghĩ, nhìn xem bên ngoài, đã mau tới chính Ngọ (12h), Tích Triều hẳn là đã làm xong đồ ăn — đây là chuyện duy nhất mà Tích Triều kiên trì, bởi vì hắn nói không muốn để dạ dày của mình chịu ủy khuất, mà chính mình cũng vui vẻ vì có giai nhân nấu cơm cho, huống hồ từ sau khi ăn đồ ăn mà Tích Triều làm, đến lúc ăn đồ ăn người khác làm cảm giác giống như nhai cỏ vậy.

Trên bàn cơm, tổng quản Dương Vô Tà vẻ mặt hắc tuyến nhìn Thích đại lâu chủ nhà bọn họ, tuy nói Cố công tử đúng là bộ dạng nhất biểu nhân tài, khí vũ bất phàm, được rồi, như vậy còn chưa đủ — kia mắt giống như sao, thần như mây, tóc mượt như nước, còn có bàn tay trắng nõn, ngón tay thon dài, cái mũi thanh tú, hàm răng trắng tinh, vàng trán xảo xảo, đôi môi đỏ mọng ... (Dương tổng quản người đang nói cái gì a - |||) tóm lại chính là so với rất nhiều cô nương đều xinh đẹp, nhưng là lâu chủ cũng không cần nhìn chăm chăm vào người ta đến nỗi quên ăn cơm đi, mỗi ngày nhìn như vậy còn chưa đủ? Mặc kệ, ăn cơm quan trọng hơn, cúi đầu lừa cơm. Ô... Ăn thật ngon, tay nghề của Cố công tử thật là danh bất hư truyền a!

“Ngốc tử, nhìn cái gì vậy? ” ăn đến một nửa, Cố Tích Triều dừng lại động tác, giương mắt nhìn Thích Thiếu Thương đang nhìn mình chăm chăm ngẩn người, người này hôm nay làm sao vậy? Bình thường lúc ăn cơm đều là một bộ làm như sợ đồ ăn bị người ta đoạt hết, hôm nay như thế nào một miếng cũng không động?

“Tích Triều...” thanh âm muốn nói lại thôi, có nên nói hay không đây, có nên hay không? Nhìn đôi môi no đủ mọng nước của tình nhân vì ăn cơm mà mấp máy, Thích Thiếu Thương nuốt nước miếng. Quên đi, vẫn là không cần quấy rầy hắn ăn cơm, để tránh khỏi bị giáo huấn lúc ăn cơm nữa chứ, huống hồ nhìn hắn ăn cơm cũng là một loại hưởng thụ, sau khi ăn xong rồi nói sau... Ai nha đúng rồi! Sau khi ăn xong Tích Triều đều có thói quen ngủ trưa, lúc đó đối hắn nói là thích hợp nhất! Vì thế, Thích bánh bao phút trước còn đang ngẩn người nháy mắt lại biến thành hoạt bát nhảy loạn tranh giành cơm.

“Không có gì, Tích Triều, đồ ăn này ăn thật ngon, người ăn nhiều chút, còn có canh này nữa...” lại bắt đầu công cuộc xum xoe

Vì thế, bữa cơm này trôi qua yên ổn trong bầu không khí hào hứng do Cửu Hiện Thần Long so với bình thường ăn được càng vui càng thần tốc và vẻ mặt đầy nghi hoặc của Cố công tử nhìn cái tên bánh bao ám muội kia.

Bữa cơm này, Dương Vô Tà vẫn chưa ăn no.

4. Chương 4

Sau giờ Ngọ, ánh mặt trời lướt qua khung cửa sổ rơi tại phòng ngủ, mang cho cả phòng không khí ấm áp. Trên tràng kỷ dựa vào cửa sổ có trải một tấm da thú dày tinh xảo, người nằm trên đó một thân mộc mạc thanh y, trên người đeo một kiện mềm mỏng tang khoác ngang người, hai tay giấu ở ống tay áo rộng thùng thình đang đề lên một cuốn sách, chủ nhân đôi tay đó lúc này còn đang ngủ say. Tóc tơ uốn lượn tán ở trên trán, đầy đà mà dây dưa, khuôn mặt bình thường lạnh như băng tuyết tươi đẹp lúc này vì ngủ mà hơn chút nhu hòa, đôi mi dày rũ xuống ngừng đọng một cái bóng khe khẽ dưới đáy mắt, làm cho người ta cảm thấy thương tiếc.

Mà lúc này, một trận tiếng động khe khẽ phá vỡ sự yên lặng trong phòng này, chỉ thấy cánh cửa nguyên bản nhắm chặt bị người từ bên ngoài nhẹ nhàng đẩy ra, nhón chân đi vào là một loại vật thể cùng loại với bánh bao, nhẹ nhàng khép lại cánh cửa phía sau, sau đó nhẹ nhàng đi về phía người đang nằm trên ghế.

Nếu xem kỹ thì người này kỳ thật là một cái bánh bao có chút anh tuấn, đôi mắt to mà hữu thần, cái mũi cao thẳng, khi cười lộ lên còn có một cái má lúm đồng tiền thâm nhất thiểu, đôi môi tiêu mỏng, lúc khe cười lên thì còn mang chút trẻ con vô tư nhưng cũng không thiếu mị lực, còn có một thân tràn đầy anh hùng khí khái.

Cái bánh bao vừa lên vào chính xác là của Cửu Hiện Thần Long Thích Thiếu Thương thích đại lâu chủ nhà chúng ta, bất quá trừ hắn ra ai còn dám quang minh chính đại tiến vào phòng ngủ của lâu chủ như vậy? (

tác giả: kỳ thật bánh bao cũng là rón ra rón rén ~)

Nhẹ nhàng đi đến kế bên tròng kỉ ngồi xồm xuống, tay bắt lên cầm bắt đầu si mê nhìn ngẩn gương mặt như hoa như ngọc khi ngủ say của người yêu, khuôn mặt này như thế nào cũng nhìn không chán, luôn làm cho người ta không khỏi si mê. Đợi đến lúc Thích Thiều Thương kịp phát hiện, miệng mình đã theo thói quen dán tại trên đôi môi ngọt ngào mềm nhũn của đối phương.

Cảm giác nhột nhạc tác động lên làn da mẫn cảm của Cố Tích Triều làm hắn chậm rãi mở ra sương mù thủy mâu.

“A... Người tỉnh?” biểu tình có điểm chột dạ.

“Đại đương gia, người như thế nào lại ở đây? Hôm nay thực nhàn hạ sao?” Mở to mắt liền thấy một cái mặt bánh bao phóng đại, có điểm kinh ngạc một chút. Bất quá chính mình vốn cũng là ngủ đủ phải tỉnh, không cùng hắn so đo. Cố Tích Triều giơ lên hai tay bị đặt trong mền, duỗi người, tay áo rộng thùng thình trượt xuống để lộ cánh tay trắng nõn bóng loáng, sau lại buông xuống hai tay đặt ở hai bên thân mình, hướng về phía trước xê dịch, tìm cái một tư thế thoải mái sau cảm lấy sách giơ lên.

“Không... Không có, chuyện của ta vừa mới làm xong, liền tới thăm người một chút.” Một hồi lâu, Thích Thiều Thương mới từ trong cảnh đẹp phục hồi tinh thần lại, thấy tình nhân lại cầm lấy sách một bộ không muốn để ý đến hắn.

...

“Khụ! Khụ! Tích Triều, người có ... hay không cảm thấy được... Hôm nay so với bình thường náo nhiệt hơn một chút? Ta là nói, người có ... hay không phát hiện hai ngày này rất nhiều người đưa hạ lễ lại đây, còn có bên ngoài còn dán thiệp hồng nữa?” Nhìn hắn đưa tay lật được hơn sáu bảy trang, Thích Thiều Thương bị coi thường lâu ngày rốt cục nhận không được ho khan vài tiếng, nhắc nhở chính hắn vẫn đang tồn tại.

“Có sao? Không phát hiện! Hay có thể nào là người Thích đại lâu chủ muốn cưới vợ? Hoặc là Dương tổng quản?” Quay đầu đi, Cố Tích Triều giơ đôi người trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn hắn một cái.

“Không phải a Tích Triều! Ta làm sao dám? Ta đã có người, Dương tổng quản cũng có lão bà hơn nửa tuổi lớn như vậy, không có khả năng! Người đừng có hiểu lầm.”

“Không biết!” Sau khi vút ra một câu nói kia, y lại quay đầu đọc sách, không thèm liếc hắn một cái.

Sớm đã quan chuyện hắn tính tình lãnh đạm, Thích Thiều Thương tự có biện pháp ứng phó.

“Tích Triều...” Chỉ thấy, Cửu Hiện Thần Long nháy mắt hóa thân thành một con chó nhỏ phác đi lên, đem mặt tựa vào bả vai của đối phương thương cọ a cọ, hảo nhuyễn, thơm quá!

“Thích Thiều Thương! Người làm cái gì?” Cố Tích Triều thân mình cứng đờ, trách mắng. Tên thần long này lại muốn làm cái gì?

“Tích Triều...” Tiếp tục cọ a cọ , cọ xuống cọ xuống a, đến cốt cảm hoạt nộn xương quai xanh ... Hảo hoạt, hảo nộn a!

“Thích Thiều Thương! Có việc thì nói, không việc liền biến!” Hoàn toàn hỏa đại!

“Tích Triều... lẽ vật!” thanh âm đáng thương hề hề.

“Ân...?” Ngây người một chút, nhớ tới chuyện buổi sáng nghe được, nhất thời hiểu ra, thiếu chút nữa là cười ra tiếng — nguyên lai là vì chuyện này! Trách không được giữa trưa hắn nhìn chăm chăm vào mình, còn hỏi mấy chuyện mặc danh kỳ diệu. Nhìn cái tên đang ghé vào trên người mình cọ đến cọ đi còn không quên sổ sang, ai lại có thể nghĩ tới đây là người ở trên chiến trường giết địch vô số, trên giang hồ nhân nghĩa Cửu Hiện Thần Long Thích đại hiệp a. Hôm nay là sinh nhật của hắn, chính mình cũng là buổi sáng mới biết được, thừa nhận là mình đối hắn quan tâm không đủ, cũng muốn tặng hắn lễ vật, chính là, nhất thời không biết đưa hắn cái gì, huống hồ người này có thiếu cái gì sao? (tác giả: nếu có thể liền thiếu một cái lão bà. Bánh Bao: không có a, Tích Triều không phải là lão bà của ta sao? Tiểu cố: người nói cái gì!!!?)

“Tích Triều... lẽ vật, hôm nay là sinh nhật của ta, người phải đưa ta lễ vật a!” Người nào đó sờ sảng cọ cọ chưa đủ, một bàn tay lên lút vói vào vạt áo của tiểu mi nhân.

“Ta không có lễ vật.”

“Tích Triều...”

“Ta nói không có tức là không có, sáo cái gì mà sáo! Tránh ra, đừng làm trở ngại ta xem sách!” Đẩy ra cái móng vuốt đang ở trên người mình sờ loạn, người này thật sự là đến đòi lễ vật sao? Thấy thế nào đều là đến ăn đậu hủ của hắc thoi.

“Tích Triều, bằng không ngươi đem ngươi cho ta đi!”

“Thích! Thiếu! Thương!” “Phanh ”

Lễ vật của tiểu Thích: một cước cực chuẩn của Cổ mỹ nhân xinh đẹp ôn nhu.

5. Chương 5

Thích Thiếu Thương ử rừ từ phòng ngủ đi ra, biết tình nhân của cùng người khác không giống nhau, nếu chủ động đưa lễ vật cho mình mới là chuyện kỳ quái. Hắc Cửu Hiện Thần Long mặc dù không thể so với hoàng đế, nhưng là người đến đông như trẩy hội, sẽ vì ít đi một phần lễ mà để bụng sao? Chính là, hắc chính là để ý nha! Hắc chính là muốn lễ vật của Tích Triều, lễ vật người khác đưa làm sao có thể so sánh với lễ vật của Tích Triều chứ!

“Yêu! Tên Thích bánh bao này hôm nay như thế nào lại thành sư bánh bao vậy!” Mới vừa đi tới sân, chợt nghe thấy một tiếng cười nhạo, không cần hoài nghi, cái giọng này tuyệt đối là từ cái tên Hách Liên Tiểu Yêu, trên đời này kể có thể dùng giọng điệu như vậy xưng hô Thích Thiếu Thương còn dùng khẩu khí tổn hại như vậy không phải vị cự “Tình địch” từ Hách Liên tướng phủ Hách Liên Xuân Thủy thì còn ai vào đây.

Hách Liên Xuân Thủy một tay cầm trường thương bắt li thân, một tay nắm tay Túc Hồng Lệ, chậm rì rì đi tới, mặt sau cư nhiên còn đi theo một cái lão Bát.

“Hong lệ, lão Bát, các ngươi cũng tới!” Không thèm nhìn cái tên Tiểu Yêu luôn trêu chọc hắc, Thích Thiếu Thương nghênh hướng Túc Hồng Lệ đang đứng một bên.

“Thiếu Thương, tại sao lại sầu mi khổ kiếm như vậy, hôm nay là sinh nhật của ngươi, hắc là nên cao hứng mới đúng?”

“Nhất định là lại bị lão bà “giáo huấn”, ta nói Thích bánh bao, ngươi sẽ không thể nào xuất ra điểm anh hùng khí khái ngày thường nào....”

“Hách Liên!” Hách Liên Xuân Thủy còn chưa nói hết, một đôi mắt đẹp hướng hắc trừng đến, a! Thiếu chút nữa đã quên lão bà nhà mình cũng ở bên cạnh.

Nhìn vẻ mặt lo lắng nhìn hắc của Túc Hồng Lệ, Thích Thiếu Thương ở trong lòng nhỏ nhỏ thở dài: “Vì cái gì ta lúc trước lại cô phụ nàng? Một người đã yêu và đợi ta 5 năm. Lại cố tình tuyển người vốn nên là cừu địch của mình – Cổ Tích Triều, hơn nữa còn là một “La sát”, tuy rằng hai vị đều là mỹ nhân...”

“Thích đại ca, các ngươi như thế nào lại đứng ở này?” thanh âm vĩnh viễn vui vẻ của Truy Mệnh đánh gãy dòng ai oán của Thích Thiếu Thương, chỉ thấy hắc sôi nổi chạy tới, đằng sau theo tới còn có Thiết Thủ cùng Lãnh Huyết đang đẩy Vô Tình.

“Các ngươi đều tới rồi! Đi, vào bên trong thôi! ” Thích Thiếu Thương khôi phục khuôn mặt tươi cười bình thường .

Màn đêm buông xuống, khách nhân đều đã lục tục đến, ngọn đèn trong lầu sáng ngời một mảnh náo nhiệt.

Thích Thiếu Thương ứng phó hết các môn phái anh hùng mời rượu xong trở lại bàn của Túc Hồng Lệ cùng Truy Mệnh bọn họ. Truy Mệnh hết nhìn đông tới nhìn tây một hồi, nói:

“Thích đại ca, như thế nào lại không thấy Tích Triều? ”

“Trường hợp này, người nói Tích Triều hội xuống sao? ” Thích Thiếu Thương biết biết miệng, Tích Triều trời sanh tính tình kiêu căng, trừ bỏ cùng Truy Mệnh nói chuyện ra, đối với những người khác thì hờ hững, đương nhiên hấn Thích Thiếu Thương là ngoại lệ.

“Ngô, ta đây liền đi xem hấn.” Truy Mệnh đứng lên linh khởi một vò rượu hương thang lầu chạy đi, không nghĩ tới Thiết Thủ so với hấn nhanh hơn một phen túm lấy sau cổ áo của hấn, đem hấn trao trở về, xem động tác này là thường làm nên mới có thể thuần thục như vậy (trong tứ đại danh bộ thường xuyên xuất hiện loại này tình cảnh này =|||)

“Người ngoan ngoãn ngồi xuống cho ta!” Ai không biết hấn chính là là mượn cơ hội đi uống rượu, người này có rượu uống liền sẽ quên ăn cơm.

“Nhị sư huynh thật đáng ghét!” Truy Mệnh nhỏ giọng nói thầm, nhưng vẫn là ngoan ngoãn ngồi xuống.

Yến hội tiến hành được một nửa, một vị người hầu lại đây bẩm báo:

“Lâu chủ, Cố công tử thỉnh ngài đi tới.”

“Có chuyện gì không?”

“Cố công tử không nói, tiểu nhân cũng không biết.”

“Hảo, ta... Người nói với hấn ta một lát sẽ đi.” Vốn là muốn nói “Ta lập tức đi”, chính là thấy ở đây có nhiều người như vậy, lập tức sửa miệng, Thích đại lâu chủ cũng là người sĩ diện a. Chính là bởi vì giữ chút mặt mũi, Thích đại lâu chủ sau đó liền ăn cái đại đau khổ.

6. Chương 6

Đợi cho tiệc tàn, đã là đêm dài nhân tĩnh, Thích Thiếu Thương bước nhanh hướng phòng ngủ đi đến — rất cục biệt vì cái gì lúc trước lại cô phụ Tứ Hồng Lệ mà tuyển người kia, bởi vì khi nghĩ đến hấn, trong lòng cũng rất ngọt ngào, khẩn cấp nghĩ muốn nhanh đi nhìn thấy hấn, mà đối Tứ Hồng Lệ lại không có cảm giác như thế, còn vẫn nghĩ trốn tránh nàng. Yêu một người nguyên lai là một chuyện hạnh phúc như vậy, đặc biệt là lúc biết đối phương cũng yêu mình — tuy rằng Tích Triều cho tới bây giờ cũng không nói, nhưng hấn cảm giác được, như vậy là đủ rồi, Tích Triều đều là thuộc về mình, có hay không lẽ vật có quan hệ gì đâu. Về mặt thần thanh khí爽 bước vào trong phòng ngủ.

“Tích Triều, ta đã trở về...”

Nói chưa dứt lời, một trận rừng mình đánh úp lại, sát ý trong không khí khiến nụ cười của hấn ngưng kết ở khóe môi, nhưng vừa thấy nhất mắt chói mắt ngân quang cùng với một mặt thân ảnh xé gió xông tới, không kịp tránh lui, quần áo đã bị khai một cái động to, Thích Thiếu Thương hoảng hốt, lập tức ngã người né, tay phải thuận thế đánh ra.

Người đánh lén như là không nghĩ tới hấn sẽ phản kích, thân pháp bỗng nhiên ngưng lại, tận dụng thời cơ, Thích Thiếu Thương liền nhảy dựng lên, hai chân liền hoàn cấp đá, nhanh như cuồng phong, nặng như sấm đình.

Một cước như nước đá vào trên người kẻ đánh lén, khiến cho thân thể hấn đột nhiên ngã trụ về phía sau, “Loảng xoảng “Một tiếng, trọng kiếm rơi xuống đất, không kịp truy kích, bên tai liền truyền đến tiếng hừ lạnh, tiếng hừ lạnh không nhẹ không nặng lại khiến Thích Thiếu Thương hồn phi phách tán.

Phóng nhãn nhìn lại, trời ơi! Bị hấn bị đá thật mạnh ngã xuống đất không phải bảo bối tình nhân của hấn hay sao?

“Tích Triều!” Kêu to nhảy đi qua, luống cuống tay chân nâng y dậy, lại bị hất ra.

“Đừng đừng.” Ôn hoà thanh âm, nhưng đối với Thích Thiếu Thương người yêu y say đắm sâu vô cùng lại biết đây là dấu hiệu hẩn tức giận, chỉ có thể cúi thấp đầu, liên tục chịu tội.

Nhìn dấu chân đen nổi bật trên nền áo màu vàng nhạt, Thích Thiếu Thương ở trong lòng âm thầm trách cứ chính mình, Tích Triều đánh lén hẩn không phải lần đầu tiên, ngày thường hẩn đều cẩn thận ứng phó, như thế nào hôm nay nhưng lại lỡ tay như vậy? Bất quá dường như không đúng, mỗi lần tiến vào, tiếp đón hẩn đều là một trận quỷ khóc thần hào, hôm nay như thế nào lại sửa dùng Nghịch Thủy Hàn? Không thể trách mình hiểu lầm (ỳ ừ a ~).

Hao hết miệng lưỡi, Cố Tích Triều vẫn như cũ cũng không thèm nhìn hẩn một cái, chính là cúi thấp đầu cõ bỏ hoàng y bị lộn bấn, Thích Thiếu Thương chỉ phải ăn nói khép nép: Là do ta không đúng... Ta cho người đá một cước, không! Cho người đá mười cước bồi thường, được không?”

Miệng nói được thông dong, nhưng trong lòng là đang âm thầm kêu khổ, tuy rằng Tích Triều võ công chỉ còn ba bốn thành, nhưng nếu thật sự không lùi không tránh để cho tình nhân đang nổi nóng đá thượng mười chân, chỉ sợ mạng nhỏ không còn! (ta nói bánh bao, người cũng không phải lần đầu tiên bị đá, bất quá đá chính là mông, HIAHIA!)

Hẩn nói lảng nhảng một hồi, người kia vẫn một mực yên lặng nhiên không nói rốt cục xoay người lại, trên người chỉ còn lại nội y màu trắng đơn độc, đi đến bên bàn mộc ngồi xuống, như trước không có để ý hẩn, chính là dùng ngón tay trắng nõn mảnh khảnh từng chút từng chút khinh xao mặt bàn.

Thích Thiếu Thương theo tay hẩn nhìn lại, mới lưu ý thấy trên bàn bày đặt một cái bát nhỏ.

Cái bát màu chàm tinh xảo bên trong chứa đựng vắt mì trắng muốt, trong canh suông còn nổi mấy đoá hành thái xanh đậm.

Thích Thiếu Thương ngây ra như phỗng địa nhìn bát mì kia, này... Này... Đây không phải là mì thợ sao!?

Mì thợ, mì thợ do Tích Triều làm, ô..... Hảo cảm động!

“Đây là cho ta làm sao?” “Vèo ” một tiếng, vươn tay, mới sờ tới miệng bát, đột nhiên trước mắt một trận hỗn loạn, tay áo ảnh tung bay, người đối diện mà lấy thủ pháp nhanh hơn đem bát đoạt qua đi.

“Không phải!” Gương mặt vì phẫn giận mà tái đi, thản nhiên đỏ ửng nổi tại hai gò má tái nhợt, khóe mắt dài nhỏ gọi lên, một đôi thủy mâu trạch trạch sinh quang.

“Tích Triều...”

Cố Tích Triều không có trả lời, cúi thấp đầu, đem bát ôm vào trong ngực, trút xuống mái tóc quần đen như mực tóc lộ ra chiếc cổ tế bạch, gầy yếu đầu vai ở dưới áo đơn trắng nõn nhẹ nhàng run rẩy.

Nhìn Cố Tích Triều cúi thấp đầu, đem bát chặt chẽ ôm vào trong ngực, Thích Thiếu Thương liền biết mình không xong rồi!

“Tích Triều, vội cả ngày, ta... Thật đói ... cho ta ăn một chút, được không?” Thích Thiếu Thương chưa từ bỏ ý định, lại thân thủ mò tới, tất nhiên cũng trong dự kiến lại bị tránh đi.

Hẩn dường như thật sự sinh khí... Mà rậm tức khởi, Thích Thiếu Thương buông tha cho hành động đoạt bát, thành thành thật thật thùy bất tay, nói: “Tích Triều bảo bối, đừng nóng giận! Ta là muộn trở về, nhưng chỉ là đã muộn một chút thôi mà.”

Còn không có trả lời? Tiếp tục cố gắng.”Tích Triều ngoan, ta vội cả ngày... Thật sự không có thời gian, ta không phải cố ý trễ như thế trở về. ”

Rốt cục, Cố Tích Triều ngẩng đầu nhìn hẩn, lạnh như băng hỏi: “Vội cái gì? Hơn nữa người không phải mới vừa ăn qua sao?”

“Này... Này... Tích Triều, ta hỏi này cái gì cũng chưa ăn, cũng chỉ uống một chút rượu, Tích Triều không cùng ta ăn cơm, cỡ nào náo nhiệt ta đều ăn không vô, nếu sớm biết rằng Tích Triều nấu mì thợ cho ta, ta đã sớm bỏ lại hết thấy chạy trở về.”(– đổ mặt dày)

A a a a..... Nếu biết Tích Triều của ta làm mì thò cho ta ăn, đã sớm mọc thêm hai cánh phi tới, không cần phải cố nghiêm mặt mặt bởi đám nhân sĩ nhàm chán cho nhau giả dối nịnh hót cả đêm! (bánh bao, người không sợ bị giang hồ mọi người giết?)

Nhìn Thích Thiểu Thương ăn nói khép nép, Cố Tích Triều ngẩng đầu lên, lạnh lùng hừ một tiếng sau, mới ban ân đem bát lại phóng tới trên bàn.

Thích đại lâu chủ “Ngao ô” một tiếng bỏ nhào vào bên cạnh bàn.”Tích Triều người đối với ta thật tốt quá!”

Một bàn tay đem thân mình đơn bạc của tình nhân kéo vào trong lòng ngực — vừa rồi đã nghĩ làm như vậy, trời lạnh như vậy chỉ mặc một bộ áo mỏng tang (là ai vừa rồi đem quần áo của người ta cấp đá bắn?), ngồi ở bên bàn mộc, một tay ôm bát, Thích Thiểu Thương gương mặt tuần lãng tràn đầy cảm động.

Xinh đẹp thủy mâu dừng lại ở trên người Thích Thiểu Thương một lát, sau đó liếm mắt, lông mi rũ xuống thật dài, giống như phải che khuất mặt đỏ ửng nổi lên trên mặt , Cố Tích Triều nhẹ giọng nói: “Trước kia Văn Tình khi còn tại thế, sinh nhật của ta nàng đều làm mì thò cho ta ăn, ta chưa từng làm qua, không biết hương vị có được không.” Ôn nhu thanh âm vang lên.

“Chỉ cần là do Tích Triều làm thì đều ăn ngon! Ta đều phải ăn!” xem tâm tình hưng phấn của hắn, hiện tại cho dù bắt hắn ăn bánh mì thì cũng thành sơn trân hải vị hết,ngay cả Văn Tình lúc này cũng trở nên đáng yêu.”Người xem! Màu của mì này thật xứng thượng màu của cái bát a, cỡ nào là đẹp! Chỉ xem thôi, ta đã thấy đói bụng muốn chết, hương vị nhất định so với xem còn ngon hơn.”

Lời nói ngon ngọt lấy lòng lọt vào tai, Cố Tích Triều khẽ cười, nhìn cái tên gấp đến giống như cùng ai tranh ăn Thích Thiểu Thương, thủy mâu dài tiệp hiện lên vài phần giảo hoạt, chính là tên mặt dày ôm y nhìn không tới.

“Tay nghề của Tích Triều quả nhiên không tồi! Tiên hoạt non mịn, trong miệng lưu hương, đã lâu chưa ăn đến món ăn ngon như vậy!” (người không phải giữa trưa mới nếm qua sao?) chỉ trong một lát, một chén mì đã toàn bộ đi vào bao tử của Cửu Hiện Thần Long, một giọt canh cũng không sót lại, cuối cùng còn vươn đầu lưỡi liếm liếm khóe miệng.

“Người xem người, đã lớn như vậy, còn ăn đến miệng đầy đều dính.” Cố Tích Triều cầm lấy khăn lau bàn (khăn tay) ở một bên nhẹ nhàng mà chà lau khó miệng thần long.

“Tích Triều...” Thụ sủng nhược kinh, cứng đờ, Tích Triều hôm nay như thế nào lại ôn nhu như vậy?

“Đại đương gia, ta mệt nhọc!” Ném xuống khăn lau, không, khăn tay, Cố Tích Triều thân thể chỉ mặc áo đơn mềm mại càng hướng lồng ngực áp áp của đối phương cọ a cọ, thanh âm dẫn theo điểm làm nũng hương vị.

Người kia đỡ người trông chốc lát, thân thể bỗng lung lay nhoáng lên một cái, tiếp theo cuồng rống một tiếng, ôm lấy mỹ nhân dùng khinh công bay đến trên giường.

Đem mỹ nhân bỏ vào chăn, tiếp theo thần tốc cởi quần áo tiến vào ổ chăn. Mới vừa nằm xong, người bên cạnh lập tức cổn nhập vào trong lòng ngực của mình.

Lại kỳ quái Tích Triều như thế nào cùng buổi sáng không giống nhau, bất quá mặc kệ, khó được mỹ nhân chủ động như vậy, nhất định không ăn sạch thì không buông a. Vì thế chỉ thấy Thích đại lâu chủ của chúng ta một cái xoay người liền đem mỹ nhân đặt ở dưới thân, cúi đầu một hơi đem cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng non mềm toàn bộ “Ăn” vào miệng, hung hăng phệ cắn, đầu lưỡi đỉnh khai hàm răng, giống như con rắn nhỏ khiêu khích lung sục! Một bàn tay khẩn cấp tiến vào bên trong áo đơn.

“Ngô... Ân...” Cố Tích Triều vươn đôi cánh tay trắng nõn hướng lên trên ôm lấy cổ của nam nhân, chủ động vươn cái lưỡi nghênh đón lửa nóng xâm phạm. Thắt lưng mềm dẻo mảnh khảnh hơi hơi vặn vẹo.

Người dưới thân chủ động càng thêm kích khởi Thích Thiểu Thương sí cuồng, đôi bàn tay lại ở trong điên cuồng vuốt ve làn da sáng bóng nõn nà mịn màng như tơ, những cái hôn nhỏ vụn nhất nhất dừng ở cái cổ thanh mảnh nhiệm thượng đỏ bừng nhan sắc.

“A... Thiểu... Thương...” Như vậy dày như vậy mì hoặc thanh âm...

“Nga...” Thích Thiều Thương cũng chống cự không nổi Cố Tích Triều nhiệt tình thúc giục động, gầm nhẹ một tiếng, phát ra tiếng rên rỉ, tay hắn chuyển qua cái móng của tình nhân, gắt gao đè lại vuốt ve.

Đột nhiên, một tiếng “Cô...” làm mất vui vang lên, đánh gãy đôi ương ương đang triền miên tâm niệm này.

Thích Thiều Thương ôm bụng, hai mắt mở to không dám tin nhìn người kia đang tự tiểu phi tiểu hất cằm nhìn hắn.

“Tích Triều ngươi...” Còn chưa nói hết liền một phen xóc lên màn lao xuống giường...

Đêm khuya, thích khách sát thủ đến Kim Phong Tế Vũ lâu trợn mắt há hốc mồm mà nhìn người bọn họ vốn phải ám sát Thích đại lâu chủ không ngừng ở phòng ngủ cùng nhà vệ sinh hai điểm chạy lên chạy xuống như con thoi, mà thủ vệ canh giữ ở ngoài cửa đều ở một bên cười trộm.

Đồng thời ở trong phòng tôi tớ của Kim Phong Tế Vũ lâu truyền đến đối thoại:

“Tiểu Ngũ, người nghĩ xem lâu chủ có phải thật ăn bát mì kia không?”

“Nghe được thì phải là đã ăn đi!”

“Nếu lâu chủ biết, bát mì kia vốn là bình thường, là sau đó Cố công tử mới hạ được đi vào, lâu chủ không biết có biểu tình như thế nào a?”

Tiếp theo, lại cùng thanh ai thán.”Đều chỉ có thể trách lâu chủ quay về chậm!”

END.

Người hỏi tiểu Thích sau đó có ... hay không thu được lễ vật?

Kia bát mì thọ không phải là lễ vật sao? Tiểu Cố đơn thuần của chúng ta cho rằng, lão bà cấp lão công nấu mì thọ chính là lễ vật hạnh phúc nhất! (tiểu cố chọn mì lãnh ngắt tác giả: đây là do người nói đi?)

Sau đó của sau đó, hàng năm đến sinh nhật Thích Thiều Thương, đều được ăn mì thọ do thân thân lão bà Tích Triều tự mình làm, đương nhiên, là không có thêm “hương liệu”, bởi vì mỗi lần hắn vô luận bận cỡ nào đều sớm trở lại bên cạnh mỹ nhân.

Mọi người mãn nguyện rồi chứ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sinh-nhat-thich-banh-bao>